

- odrębnego podstawę do którego stanowić będzie szczegółowy program konserwatorski opracowany dla wypraw tynkarskich, uwzględniający zachowanie istniejących tynków i powiązanie ich z nowo wprowadzanymi, bez scalania kolorystycznego, postępowania oraz szczegółowa inwentaryzacja konserwatorska okien z zaznaczeniem poszczególnych pomieszczeń i ich sposobu użytkowania, co umożliwi podjęcie decyzji, w sprawie wprowadzania okien powtarzających dokładnie rozwiązania pierwotne i okien trzyszybowych,
5. niniejsze pozwolenie może być cofnięte lub zmienione w razie ujawnienia, po jego wydaniu nowych okoliczności, które mogą mieć wpływ na zakres prowadzenia wskazanych w pozwoleniu prac

Uzasadnienie:

Wniosek inwestora dotyczy prac remontowych i konserwatorskich Pawilonu X, obiektu zabytkowego wchodzącego w skład zespołu Cytadeli Warszawskiej, a zatem stosownie do art. 36 w/w. ustawy oraz w/w porozumienia Stołeczny Konserwator Zabytków jest uprawniony do wydania pozwolenia na powyższe działania. Przedmiotowy budynek jest pierwotnie pełnił funkcje magazynowe, lecz z czasem został zamieniony na więzienie dla więźniów politycznych, a w tym wysyłanych na katorgę na Syberię oraz dla skazanych na śmierć, obecnie znajdują się tu mieszkania sale wystawiennicze pomieszczenia magazynowe oraz pomieszczenia biurowe.

W efekcie wymiany stolarki okiennej mają poprawić się warunki użytkowania obiektu, natomiast konserwacja istniejących wypraw tynkarskich polegająca na skuciu odparzonych tynków, ich uzupełnieniu nowymi i scaleniu kolorystycznym całości miała w zamiarze inwestora i projektanta doprowadzić do poprawy estetyki obiektu.

Zdaniem Stołecznego Konserwatora Zabytków istotne przy tym jest, ażeby przy przeprowadzaniu prac remontowych nie zatracić historycznego wyrazu tego obiektu, który przez wiele lat był symbolem przemocy zaborców, miejscem w którym odbywano kary wieloletniego więzienia i skąd wysyłano na śmierć patriotycznie nastawioną część społeczeństwa polskiego.

Zatem przeprowadzony remont winien poprawić warunki pracy i wystawiennicze zachowując jednocześnie swego rodzaju „...genius loci...”, przejawiający się między innymi także w spatynowanym wyglądzie elewacji Pawilonu X. Przeprowadzenie renowacji wystroju elewacji budynku winno być zatem dokonane w oparciu o szczegółową dokumentację, która dokładnie wskaże, które partie tynku należy usunąć, jakie elementy istniejącej spatynowanej wyprawy tynkarskiej winny być pozostawione tak, ażeby pawilon po przeprowadzeniu prac nie sprawiał wrażenia „nowości, świeżości”, w tym przypadku zupełnie nie na miejscu, przeciwnie by stwarzał nastrój odpowiedni dla tego miejsca martyrologii na który składają się także liczne nawarstwienia tynków, ich przebarwienia i nierówności. Także wymiana okien na okna naśladujące rozwiązania pierwotne, lecz z trójszybowe, zwłaszcza w pomieszczeniach wystawowych – dawnych celach, zaaranżowanych na sposób ich zagospodarowania w czasach carskich byłaby oczywistym anachronizmem wprowadzającym w błąd zwiedzających, zwłaszcza młodzież. Dołączona do wniosku dokumentacja zmierza do całkowitej egalizacji kolorystycznej elewacji budynku, co spowodowałoby utratę części niematerialnych wartości tego obiektu związanych właśnie z wystrojem jego elewacji, która po przeprowadzeniu prac powinna w dalszym ciągu stwarzać wrażenie i nastrój pewnej „starości” i powagi miejsca nie może zatem stanowić podstawy do przeprowadzenia prac konserwatorskich, sprowadzających się w takim przypadku do utraty istotnej części wartości zabytkowych obiektu, ukrytych w jego spatynowanym i nieco zaniedbanym wyglądzie, którego po remoncie nie powinien utracić, mimo uzyskanej w ten sposób

Branża architektura
upr. bud. nr St 138/88
zaśw. konserw. nr 309/95
Za zgodność z oryginałem